

Hladový národ

VENDULA BRUNHOFEROVÁ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Vendula Brunhoferová

**HLADOVÝ
NÁROD**

Copyright © 2019 by Veronika Brunhoferová

Cover © 2019 by Mikuláš Podprocký

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-462-8

ISBN PDF: 978-80-7456-463-5

ISBN ePub: 978-80-7456-464-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-465-9

Vendula Brunhoferová

Hladový národ

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Edice

„Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie

(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu

(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země

(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
 2. Ofenziva českých zemí
 3. *Spojenci českých zemí **
- V tajné službě Koruny české

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius

(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj

(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc

(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. Tisíciletý démon
3. *Světlý král **

Vendula Brunhoferová: Hladový národ

(aneb alternativní druhá světová válka)

** připravujeme*

<https://www.facebook.com/vendulabrunhoferova/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Poděkování

Ráda bych poděkovala Erice Adamcové, Zuzaně Hartmanové a Janě Poláčkové za pomoc i cenné rady a poznámky, které výraznou měrou napomohly finální podobě textu. Tahle „dámská jízda“ stála za to!

I když se děj románu Hladový národ odehrává v tak trochu jiné válce, než byla ta v našich dějinách, mnou vymyšlený alternativní svět má mnoho věcí společných s našim. Za veškeré chyby v popisu techniky i událostí, které se sice v textu odehrály jinak, ale mají společné rysy s těmi opravdovými, nesu odpovědnost jen já.

Předehra

Londýn 1942

Zvukový záznam rozhovoru mezi rozhlasovým redaktorem Peterem Browningem a generálmajorem Williamem O'Neillem, velitelem 49. perutě RAF, plánovaného k odvysílání 28. července 1942. Toto vysílání se však kvůli bleskové ofenzivě oddílů thulské Luftwaffe nikdy do éteru nedostalo. Gramofonová deska se záznamem rozhovoru ukořistěna armádou Říše Thule 8. září 1942. Přepis do textové podoby pořízen zapsivatelkou Sicherheitsdienst Marií Hauptmannovou 10. října 1942 v Berlíně.

B: Tady Peter Browning z BBC, přeji vám pěkný večer, vážení posluchači. Mým dnešním hostem je generálmajor William O'Neill, velitel 49. perutě RAF. Vítejte, pane generálmajore.

O: Děkuji za pozvání, pane Browningu.

B: Jak se událo, že se z Německa stala říše příšer?

O: To se, obávám, neptáte toho pravého, pane Browningu.

B: Jenže Winston Churchill je se zbytkem vlády, královskou

rodinou a Charlesem de Gaullem na cestě do Kanady. Ostatně, vy se také chystáte pryč.

O: Ano, devětačtyřicátá bude působit v Douglasu na ostrově Man.

B: Myslíte, že se tam lépe ubráníte těm... jak se jim říká? Hladovci?

O: Budeme dělat, co je v našich silách, pane redaktore. Silnější slib dát nedokážu.

B: Generál de Gaulle ve svých memorandech směřovaných k rukám Winstonu Churchillovi, která byla částečně otištěna v London Times, referuje, že jeho rodnou zem napadla, cituji: „létající kožnatá monstra se špičatými zuby a surovými způsoby“, dále: „vzpřímeně chodící kreatury podobné vlkům“ a pak „bledí vojáci žíznící po krvi nevinných“. To mi zní jako oživlé báchorky, které si děti šeptem vykládají pod peřinou.

O: Nejsem s to taková tvrzení potvrdit.

B: Ale piloti RAF se s těmi tvory již setkali, že? A tyto zprávy se musely dostat i k vám, generálmajore.

O: Mluvíte o letce kapitána Mercera.

B: Z té se vrátil pouze kapitán Lawless, že? Jeho výpověď jste jistě aspoň četl.

O: Ano, přepis se ke mně dostal.

B: Co si o tom myslíte?

O: O čem přesně?

B: O tom, co zlikvidovalo zbylé členy Mercerovy letky. Jeho popis se shoduje s popisem generála de Gaulla. To už mi přijde jako pádný důvod nemyslet si, že jde o strašidelné pohádky. Navíc ty stopy na Mercerově hrdle... Byl prý zázrak, že se v takovém stavu dostal zpátky na základnu. A ještě větší, že vůbec něco sdělil, než zemřel.

O: Tuto informaci nemohu potvrdit.

B: Pane generálmajore, myslím, že už si můžeme odpustit takové zatajování informací, které má britské občany ukonejšit jako slípku v kurníku, než přijde liška. Spěšná emigrace elity britského království, děsivé zprávy z průzkumů a drtivá většina Evropy pod nadvládou monster, kdy její uchvácení netrvalo skoro ani rok. Sověti reportují, že jim stejná monstra znepříjemňují život už od zimy 1941,

a Stalin se musel spěšně stáhnout z Moskvy do Leningradu, které je novým hlavním městem SSSR, poté co Moskva padla. První bitvu o Anglii jsme ještě dokázali vyhrát, protože proti sobě bojovaly letouny. Tohle je ale hodně jiné, generálmajore. Bývalé Německo, teď Říše Thule, si znovu nárokuje již jednou ztracená bojiště. A já se znovu ptám: Jak se stalo, že se vojenskou páteří německých okupantů stala mytická monstra a co proti tomu budeme dělat?

O: Ticho.

B: Co prosím?

O: Ticho, něco slyším.

(v pozadí se ozývá slabý škrabavý zvuk)

B: (šeptem) Co to ksakru je?

O: Radši bych to nevěděl.

(hlasitý zvuk rozbíjeného skla)

B: (hystericky) Okna! Rozbili okna!

(v pozadí zvuk silného šustění a blíže mikrofonu cvaknutí odjišťované zbraně)

O: Máte tu nouzový východ?

(šustění se změní v bušení na dveře studia)

B: *(otřeseně)* Jo.

O: Mám vzadu auto. Zkusíme se k němu dostat. Když to přežijeme, pojedeme na letiště.

(za dveřmi studia se ozve strašlivý řev zabíjeného člověka)

B: Panebože, panebože...

O: *(kysele)* Tak ten nám vážně nepomůže. Hodte sebou.

(zvuk spěšně odcházejících kroků, pak tlumená střelba a křik)

– Konec záznamu –

Část první

Jaro 1943

„Vstávej, ty hovado líný, jdeme do akce!“ bouchl někdo Crispina Oakse do ramene. Rozložitý Ir zívá a neochotně se posadil na posteli. Promnul si oči, uhladil vlasy, oblékl se, popadl batoh a už klusal na letištní plochu. Trochu ho mrzelo, že prohrál sázku, dal deset liber na to, že odletí až po víkendu. Zíval ještě, když si s ostatními sedal na tvrdou lavici ve wellingtonu. On i další z jednotky už měli čutory naplněné svěčenou vodou a kuše opřené o kolena. Speciální rychlonabíjecí mechanismus a malé zásobníky plné dubových minikolíků dosahovaly výrazné efektivity při likvidaci nepřítele. Vojáci měli i pistole na stříbrné kulky.

Letoun se pomalu rozjížděl po betonu ranveje a Crispinovi se poprvé sevřelo srdce strachem, vzrušením a zvědavostí.

Mířili na území temnoty.

Mohli jen malými okýnky pozorovat, jak ostatní wellingtony drží formaci a jejich stříbrem potřené kužely vrtulí a svislá ocasní plocha září ve svitu měsíce. Kapitán Stone nervózně obracel v rukou obrázek své manželky. Robert Hudson se na Crispina povzbudivě usmíval

z protější lavice, ale zvláštní lesk očí ho zrazoval. Simmons, Gibson a Herbert si polohlasem šeptali. Snad odhadovali, co je v Normandii čeká. Peter Gabriel spal jako dudek.

Stone vstal a zašel k pilotovi s navigátorem, aby zjistil pozici. Pak se obrátil k mužům. „Tak jo, pánové, za pět minut vyskakujeme. Máte všichni křížky?“

Mužstvo kývlo.

„Dobře. Jdeme na to. Hodně štěstí, pánové.“

Crispin si ještě stačil strčit do pusy česnekovou žvýkačku.

*

Ilka Kaminská vstala, aby se převlékla a opláchla. Připadlo jí, že už se cítí lépe. První kroky byly stále nejisté, přece jen ležela velmi dlouho v horečkách v posteli.

Chystala se ze svého pokoje přejít rovnou do koupelny, když se z obývacího pokoje ozvalo tiché: „Iluško, to jsi ty?“

„Ano, mami,“ odvětila a zvědavě nakoukla do místnosti, odkud zaslechla matčin hlas.

A zamrazilo ji.

Matka seděla a nad ní stáli dva vysocí pánové v černých uniformách, na ramenou červené pásky ozdobené lebkou se špičatými zuby, trůnící v bílém kruhu. Černé čepice se štítkem a znakem zubaté lebky s hnáty položili na konferenční stůl. Jeden z nich měl světlé řídké vlasy a prosvítala pod nimi bledá kůže. Druhý byl mladší, s černými vlasy, a když se podíval na Ilku, usmál se. Jeho kolega se tvářil přísně.

Matka se chtěla tvářit vlídně, i když jí v očích plál strach.

„Já jsem Klaus,“ řekl mladší, došel k Ilce a potřásl jí rukou.

„Ilka,“ odpověděla. Doufala, že její hlas zní vyrovnaně, i když byla Klausova ruka studená jako led a kolem mladíka se vznášel slabý puch umrlčiny.

„Přišli jste nás sklidit?“ zeptala se rovnou.

„To je ošklivý výraz,“ řekl Klaus vlídně. „A předpokládám, že víš, jak sklizně opravdu vypadají.“

Věděla. Vojáci brali všechny, hlava nehlava. Vtrhávali do činžáků i vil a odváděli obyvatele do vlaků a pak do táborů. Co se tam pak s nimi provádělo, Ilka nevěděla a ani vědět nechtěla.

„Tak proč tu jste?“ zeptala se. Možná byla po horečce pobledlá, na síle jejího hlasu to ale nebylo poznat.

„Ty jsi po nemoci, vid?“ otázal se starší důstojník. Postavil se vedle Klause a pach zesílil.

„Ano,“ přiznala. „Měla jsem horečku.“

„Krvácela jsi?“ zeptal se tiše Klaus.

„Mojí dceři je devět, proboha!“ řekla matka. „Na tohle má ještě čas!“

„My nemyslíme *tohle* krvácení, madam.“

„Ano,“ řekla tiše Ilka.

„Ukážeš mi, kde?“ přidřepł si k dívce ten s prořídlymi vlasy.

Ilka ukázala pět bodů na svém těle. Žádné stroupky, kůže byla neporušená.

„Jak ti máme věřit?“ zeptal se starší důstojník přísně.

Ilka se beze slova otočila, aby za chvíli ze svého pokoje přinesla zmuchlané prostěradlo. „Schovala jsem ho, protože jsem se vylekala a styděla jsem se,“ zašeptala. Měla z těch pánů strach, protože od starších sousedů slyšela o vojácích, a hlavně důstojnících v černých uniformách hrozné věci.

I přes přísný výraz staršího muže byli tito ale celkem vlídní.

„Nebolí tě teď často záda?“ zeptal se. Když Ilka kývla, vytáhl zápisník a něco si s pokývnutím poznamenal.

Klaus roztáhl prostěradlo a zíral na krvavé skvrny na látce. Nebyly velké, ale podle rozložení se dalo odhadnout, odkud z Ilčina těla krev vytekla.

Obě zápěstí, nártý a pravý bok.

Když důstojníci opustili byt Kaminských, starší si ihned zapálil cigaretu. Klaus se zaškaredil.

„Myslel jsem si, že jsi s tím svinstvem po smrti přestal.“

„Naopak. Teď, když mi nehrozí rakovina plic, je to mnohem zábavnější,“ řekl Herman Moltke s kamenným obličejem a dlouze potáhl.

Pak vytáhl zápisník a poznamenal si Ilčino jméno. „Takže si to shrneme,“ pronesl v oblaku kouře. „Malá dívka, která má horečku a krvácivá zranění připomínající Kristovy rány, když zemřel na Golgotě. Co to podle vás znamená, hauptsturmführere Klinsmanne?“

Klaus se zamyslel a pokrčil rameny. „Nevím, Hermane.“

„To znamená, Klaus, že se něco chystá.“

„Od lidí?“ zasmál se Klaus. „Ty přemůžeme vždycky.“

„Myslíš,“ zasyčel Herman popuzeně, „že bych měl tolik vrásek,“ ukázal si na svraštělé čelo, „kdyby šlo o pitomé *lidi*? Podnět pro tohle pátrání přišel od vyšších míst a ta časem pro neopodstatněné báchorky plýtvat nebudou. Předpokládám, že ji máme pozorovat, a když bude nebezpečná, tak zabít.“

„To zní logicky,“ přiznal Klaus. „Nemáš hlad?“

Herman se na něj upřeně zadíval. „Já tě obdivuju. Máš kouzelnou letoru. Zatímco ti tu povídám o možném nebezpečí pro naše uspořádání světa, ty myslíš na jídlo.“ Pak se zasmál a poplácal mladšího kolegu po zádech. „Ale máš pravdu. Hlad kalí mysl. Půjdeme k Zubaté s kosou, prý tam dodali nové zboží.“

„Vážně?“

„Karl říkal, že dorazila první várka britských tmavovlásek.“

*

Popruhy padáku ho řezaly do ramenou a on si uvědomil, že si je v narůstajícím děsu přitáhl až moc. Doufal, že než se mu odkrví ruce, dopadne na zem.

Když uslyšel šum křídel, začal si mumlat nejzákladnější modlitbičku, kterou znají dokonce i ti nejzarytější neznabozi.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ mumlal tichým hlasem a vynadal ze záňadří malý stříbrný křížek. Pokojně klesal vstříc normandským lesům, v téměř posvátném bezvětrí zíral nahoru k noční obloze. Česneková žvýkačka byla odporná, ale Crispin i tak systematicky pracoval čelistmi. Jak se blížil k zemi, modlil se, aby se nenabodl na nějakou větev. Jako zázrakem zafoukal vítr a ještě ho stačil poponést

nad malou mýtinku. Crispin klesl do mokré trávy a ucítil vůni hub. Okamžitě si odepnul padák a sykl úlevou. Ruce ho mravenčily.

Vedle něj něco spadlo na zem a on zařval hrůzou. Nebyl to však nepřátelský útočník, ale jeho spolubojovník. Mrtvý. Crispin k němu popoběhl, aby zjistil, jestli ho zabila smůla, nebo temná síla.

Podle rozervaného hrdla soudil na druhou variantu. Crispin chtěl odjistit kuši, kterou členové britské armády standardně nosili u boku, ale zjistil, že ji při pádu ztratil.

Něco dutě žuchlo opodál a Crispin na to hned zaměřil pozornost. Zamrazilo ho v zádech, ale nedokázal od toho tmavého balíčku odtrhnout oči. Ten se třepetal a ošíval. Pak se bytost převálila na bok a začala se zvedat. Matně černá kůže se napínala na rachitickém hrudníčku. Bylo to holohlavé, s předkusem a zubaté. Dívalo se to na Crispina hladově, a zároveň to kňučelo. Crispin si všiml rozervaného křídla, které se bytosti chvělo nad levým ramenem.

Cosí toho nelidského parchanta pěkně zřídilo, ale i tak se zajatý svým pařravým chťičem belhal ke Crispinovi. Ten vytáhl nůž, oceľová rukojeť ho chladila do ruky, stříbřená čepel se chladně leskla. Pistole možná byla rychlejší, ale hluk výstřelu by mohl přitáhnout nevíтанou pozornost.

Netvor se zarazil a zíral na zbraň.

„Tak pojd', ty kripke,“ řekl Crispin, aby si dodal kuráž.

Tvor zakňučel. Pajdal k vojákovi s odpornou trpělivostí, a i když byl zraněný, měl slušnou rychlost.

Crispin vyrazil proti oslabenému, ale stále nebezpečnému nepříteli.

*

Ilka znovu propadla horečkám. Katarina otírala dceři rozpraskané rty a převlékala zpoceně košilky. Tentokrát navíc Ilka křičela bolestí. Jednou Katarina její stigmata zahlédla – bez varování se dívce na rukou a nohou otevřely rány, z boku se začala řinout krev. Po několika okamžicích však rány zmizely. Krev zůstala. Katarina se začala okamžitě modlit.

Když měnila Ilce už čtvrtou košilku, zavadila na zádech o dva hrbolky. Opatrně holčičku převalila na břicho, odhrnula jí košili až po krk a začala výrůstky studovat. Byly těsně pod lopatkami, jako kdyby se jí výčnělek dotýčné kosti rozdvjoil. Kůže na nich byla zarudlá a citlivá.

Katarina na jeden z výrůstků opatrně sáhla a Ilka zakňourala. Jemně dceru posadila, zvedla jí ruce a přetáhla košilku přes hlavu. Tentokrát se na výrůstky jen podívala. Opatrně dceru převlékla, uložila a propocenou košilku hodila do vany. Pak ji vypere.

Nevěděla přesně, co se děje, ale byla si absurdně jistá, že její dcera neumírá.

*

Crispin po několika hodinách nedokázal najít nikoho ze svých bratrů v boji, a tak už pomalu propadal panice, zatímco se kolem něj smrákalo. Ještě před několika lety byly divné zvuky v lese jen nositeli iracionálního strachu, ale nyní, a navíc na okraji Říše Thule, zhusta nesly smrt. Často se díval na nebe, jestli nezahledne alespoň rudou světlici.

Došel na mýtinu a zkoprněl.

Na louce tančila dívka. Crispinovi šly od úst obláčky páry, ale ona byla oděna ve velmi lehkém šatu. Bledé tělo tančilo podle neslyšené hudby.

„Madam?“ otázal se Crispin do ticha. Odvážil se k ní přijít blíž a ucítil silnou vůni lesa, která vzlínala dívce z kůže. Ke své hrůze zjistil, že je vzrušený.

Podívala se na něj bledýma očima.

„Neviděla jste tudy projít nějaký vojáky?“

Zavrtění hlavou.

„To je v prdeli, madam, protože sám tady asi nepřežiju ani tuhle noc,“ zalamentoval.

Dívka mlčky natáhla ruku.

„To mám jako jít s váma, madam?“

Přikývnutí.

„Asi nic neztratím, když to zkusím,“ konstatoval a vzal dívku za ruku.

Ta se spokojeně usmála.

Zavedla ho do lesa, ale jak dlouho šli, to Crispin nedokázal odhadnout, protože od okamžiku, kdy dívku vzal za ruku, jako kdyby mu smysly zahalil hedvábný závoj. Měl pocit, že je dívka jedinou bytostí v celé zatracené Normandii, které je radno věřit.

Cosi v jeho hlavě ale bilo na poplach. Začal se maličko kroutit.

Dívčin stisk zesílil. Podívala se na Crispina znovu, a už vůbec nebyla krásná. Začal křičet, ale bytost ho táhla stále dál a dál. Voják nahmátl nůž a bodl dívku do paže, kterou ho držela. Ta zavřeštěla vztekem a bolestí, načež se vypařila.

„Já bych se moc nepředkláněl,“ ozval se za ním hluboký hlas. „Bludičky naváděj lidi do propastí a pak shrábnou duši. Pitomý magický rezidua, ale dokážou potrápít.“

„Děkuji, příteli,“ řekl Crispin a otočil se k původci hlasu. Pak ale ztuhl a stiskl rukojeť nože ještě pevněji. Zároveň vytáhl z pouzdra pistoli.

„Hou hou, ne tak zhurta, vojáku,“ zvedl nově příchozí velké tlapy. „Neublízím ti, věř mi.“

Crispin si konsternovaně uvědomil odér mokré zvířecí srsti a horký, zdechlinou páchnoucí dech. Zíral do žlutých šelmích očí a uvědomil si, že kdyby nebyl vlkodlak na jeho straně, už by byl dávno mrtvý.

Šelma nabídla Crispinovi tlapu. „Joachim Rott, dříve hlídací pes jednoho oberstumführera SS, dnes zběh.“ Jak mohlo to zvíře mluvit? Vždyť k tomu nemělo uzpůsobené hlasivky... jenže stejnou záhadou byli i další obyvatelé Říše Thule.

Crispin zamrkal a nic neřekl. Stále byl ohromený z toho, kdo ho zachránil.

„Musíš bejt hladovej.“

„Pravda,“ přikývl Ir.

„Tak chvíli počkej,“ řekl Joachim a odběhl do temnoty lesa.

Crispin za chvíli uslyšel hlasité šustění. Vlkodlak se k němu pomalu

vracel a za sebou táhl za běh mrtvou srnu. Měla rozdrásané hrdlo a otevřeně břicho. Vyhřezlá střeva obalilo listí.

„Před pár minutama jsem ji skolil,“ hlásil Joachim.

„Takže jsme tě s bludičkou vyrušili od jídla?“

Vlkodlak se zazubil. „Vezmi si z ní, co potřebuješ, a rozdělej oheň. Za prvý zahání zlý věci a za druhý, pokud se pamatuju, lidi moc syrovýmu masu neholdujou.“

Ilka tápala v temnotě, ze které čas od času zazněl děsivý skřek. Záda ji bolela, krvácela z ran na nohou, rukou i boku, ale cosi ji nutilo pajdat dál a dál. Udivilo ji, jak je sen živý – bosé nohy jí klouzaly v blátě a občas šlápla na malou větvíčku. Temnota se začala projasňovat, jako by rychle svítalo. Les kolem ní voněl brzce jarní syrovostí a skrze stromy viděla nějaké baráky. Jenže jak se blížila, výhled jí cupovaly černé zubaté linky ostnatého drátu. I přesto ji neviditelná ruka táhla dopředu. Ilka chtěla zavřít oči, protože nebezpečné překážky se neúprosně blížily, ale nemohla. Zírala stále dopředu. Ale nenarazila na nic. Bylo to, jako kdyby se prosila skrz pevnou hmotu a pak byla na druhé straně.

Minula pětici mužů, kteří na lískové bedýnce položené na bok a překryté hadrem hráli v kostky. Žádný nezvedl zrak od hry. O kus dál seděla na zápraží hrubě stlučené barabizny žena a zírala do neznáma. Všichni vypadali dobře živení, plné, kulaťoučké tváře, osvalená těla, i když byli oblečeni v pruhovaných mundúrech. Ilce hned došlo, že kouká na vězně.

Zařičela siréna a všichni vězni se vykolébali z baráků. Hráči vstali a postavili se na konec řady, která se nepokojně vlnila do padesáti metrů délky.

Z velitelské budovy, která stála naproti barákům, vyšli dva černí andělé a jeden muž v doktorském plášti. Uniformy důstojníků byly čisté a vysoké holínky se leskly. Ilce se rozbušilo srdce, ale ani hladovci ji neviděli.

Jeden z důstojníků vytáhl z kapsy papír a začal ho rozkládat. Pak vyvolával jména. Jejich nositelé vykročili z řady. Oči upírali k zemi.

Druhý černý anděl vytáhl mauser a jednoho po druhém střelil do čela.

„Měli špatnou krev,“ řekl někdo vedle ní. Ilka se otočila a spatřila vysokou štíhlou ženu v bílém rouchu a s obrovskými křídly. „Proto je ten důstojník zabil.“

Ilka se otřásla. „A co dělají s dobrými?“

Žena mlčky ukázala na velikou betonovou budovu na protější straně tábora. Masivní komín se ztrácel v mlze.

„Původně tam podle Eichmannových plánů měli umírat židovští vězni otrávení plynem a následně je měli pálit. Jenže dřív, než se toto začalo dít, mágové z Thule vyvolali hladovce. Ale i ti si pro tábory našli uplatnění.“

„Ty jsi anděl?“ zeptala se Ilka. Vzpomněla si na malé obrázky buclatých dětí s krátkými křídýlky. Žena stojící vedle ní je nepřipomínala ani náhodou.

„Snažila jsem se ti zjevit v podobě, která by pro tebe byla uklidňující,“ pravila okřídlená. Vzala ji za ruku. „Pojď. Musíme se podívat dovnitř.“

Ilce se rozbušilo srdce a strachy zakňourala. Snažila se zapřít, ale ženin stisk nepovolil. Otočila se k dívence a předřepla si k ní.

„Je nutné, abys věděla, co tu dělají. Pak pochopíš, jak důležité je tyhle věci zastavit.“ Přesvědčení v ženiných očích jí nakonec pomohlo pohnout se vpřed. Popotáhla, ale přikývla. Její strach to ovšem nezmenšilo.

Jenže ve chvíli, kdy měla s okřídlenou ženou projít dveřmi do třetí pece konzervačního tábora Auschwitz-Birkenau, kdesi zpozvdálí začal cinkat budík.

Ráno Joachim zachytil stopu prchajících lidských bytostí a Crispin doufal, že jsou to jeho kamarádi z jednotky. Kráčeli s vlkodlakem

po normandském lese, který si po rozednění nárokovali ptáci, hmyz a drobní savci.

„Povídá se, že vlkodlaci žerou lidi,“ řekl Crispin. „Teda aspoň u nás.“

„Ale kdepak. Tady nesmíme. Jen strašíme a naháníme. Každá lidská bytost je teď hodně cenná.“

„Kvůli... tamtěm?“

„Hladovcům? Jo.“

„Proč jsi zběhl?“

„Protože jsem panince jednoho hladoveckýho oficíra rozsekal držku na maděru.“

„Proč bys to dělal?“

„Protože mě ta píča tejrala. Elektrikou. Měla takový malý smažitko, kterým to do mě prala, až jsem se svíjel a řval bolestí.“

„Tak si to zasloužila.“

„To jo. Jenže v thulský ústavě je napsáno: *Neublížíš příslušníkovi vyšší kasty*. To se totiž trestá smrtí. Takže jsem zdrhnul sem do žabožroutova, abych měl klídek. Občas pomáhám místním a napadám hladovecký jednotky, abych je nasral.“

„Ty je nemáš moc rád.“

„Ne. Nemám. Voni sou jakože na vrcholu, pak jsme my čokli a vy v roli žrádla. Prima pozice.“ Joachim mluvil hořce. „A ty seš vodkad? Smrdíš vírou na sto honů.“

„Irsko. Rodilej Dubliňan.“

„No jasně. Hodně vás zdrhlo na Man, že jo?“

Crispin se zarazil. „Vy o základně v Douglasu víte?“

„Samozřejmě. Jenže nejste blbí a prolejšáte se svčenu vodou nebo žvýkáte ty svý smradlavý česnekový gummy vod rána do večera, takže jste pro hladovce vadný. Kolikrát se můj páníček mohl vzteky posrat, když mu jeho kámoši hlásili, že se hladovecký eskadry k Manu ani k Irsku nemůžou vůbec přiblížit.“

„Už je mi z tý česnekový chuti na blítí, přiznám se.“

„Ale i díky tomu se furt držíte. Ostatní to podcenili. Nevěřili, že mágové z bratrstva Černýho slunce fakt uspěli. Himmler a ta jeho

banda pošahaných zmrďů. Sice vyvolali drobet něco jiného, než chtěli, ale vyvolali. Než to ostatním státům došlo, už jim bytosti z děsivejch historek klepaly na dveře. A jelikož vypadaly jako esesáci nebo gestapo, lidi se báli jim neotevřít. Proto to bylo tak rychlý.“

„Oni je... mění?“

„Málokdy. Uvědom si, kolik by tu bylo dalších hladovejch krků.“

*

Katarina vstala a ještě v košili dokračela do dceřina pokoje. Ilka spící na boku nespokojeně zavrňela, protože ji hlučný mechanický budík vytrhl ze sna.

„Nemáš zase horečku?“ starala se a položila dceři dlaň na čelo.

„Je mi dobře, mami,“ řekla Ilka.

„Obrať se na břicho. Podívám se ti na záda, ano?“ nařídila Katarina vlídným, ale pevným hlasem.

„Mami,“ zasmála se do polštáře Ilka, „já už jinak spát nemůžu. Ty věci mě tlačí do zad.“

„Jaké věci?“ zneklidněla Katarina a shrnula z dcery peřinu. Když jí pak vyhrnula košili až ke krku, prudce sebou trhla.

Hrbolky vyrostly. Teď jí přišlo, že z Ilčiných zad vyrůstají dvě malá kuřecí křídla i s opeřením.

„Hrozně to svědí,“ vzdychlo děvče. „Doufám, že to co nejdřív skončí.“

„Ilko, ty víš, co se s tebou děje?“ Co neklidněji jí košilku zase stáhla. Přitom si tiše odříkávala modlitbu. Nebyly sice Židovky, ale když přišli hladovci, přestalo to být důležité. Mojše odnaproti a jemu podobní své žluté hvězdy, kdysi míněné jako symbol posměchu, teď nosili naopak jako symboly jednoty.

Dnešek byl dobou plnou paradoxů.

Katarina znovu dceru přikryla a pak vyběhla na pavlač, aby si mohla co nejrychleji zapálit cigaretu a vtáhnout do sebe první dávku dočasného uklidnění.

Uvědomila si, kolik lidí už za dobu, co přišli hladovci, zmizelo.

Hlavně ti zdraví, dobře živení. Bylo jedno, jestli to byl Žid, křesťan, pohan nebo pravoslavný. Předtím bylo alespoň trochu jasné, po kom Němci jdou a koho nechají být. Dnes jsou lidé vydáni napospas manýrám těch... *věcí*.

Co když je její dcera obětí nějakého úchylného kouzla? Co když s ní manipulují *oni*? Co z ní bude, až proměna skončí? Bude ji chtít zabít vlastní dítě?

Podívala se na hodinky, spěšně dokouřila cigaretu, nedopalek odcvrnkla přes balkon dolů a vrátila se do bytu. Trochu se zarazila, když uviděla Ilku stát v předsíni, ale když ji dcera objala, malinko se jí ulevilo. Katarina se převlékla do honosnějších šatů, vzala si kabelku a vykročila do varšavských ulic, na kterých se lidé vši silou tvářili, že se vlastně nic tak děsivého neděje.

*

Když Joachima přivítaly namířené zbraně, zůstal klidně stát a se zvednutými tlapami vyčkal, až své jednotce Crispin vše vysvětlí. Peter Gabriel obcházel vlkodlaka se směsí respektu a zvědavosti. Kapitán Stone při rozhovoru s Crispinem mezi čtyřma očima pokyvoval a tvářil se vážně. Zbytek vojáků neucukl s hlavními puškami o píd.

„Zkurvenej Satanášův poskok,“ ucedil Leslie Herbert.

„Cripina ale nezabil,“ zapochyboval Rob Simmons.

„Já bych mu věřil,“ prohlásil rezolutně Matt Gibson a sklonil zbraň. Ostatní se na něj udiveně podívali, ale nakonec sklonili pušky a kuše i oni.

„Díky, hoši,“ řekl Joachim smířlivě.

Vojáci mlčky kývli. Rob se uklidnil, a tak si zapálil cigaretu.

Posádka sídlila v rozvalinách Carentanu. Crispin nepochyboval, že největší paseku neudělaly jednotky nepřítelé, ale Spojenci při prvních invazních pokusech. Na zmrzačených zdech byly ještě vidět pramínky stříbra ze speciálních bomb.

„Doporučoval bych co nejvíc ujít ve dne,“ řekl Joachim a znovu

si vysloužil zamračené pohledy. „Tady v Normandii je to samý políčko a rovina, takže se vám bude štrádovat celkem svižně, ale jakmile padne soumrak... radím vám někde se zabednit a do rána nevylézt.“

„Řekl bych, pánové,“ vložil se do hovoru kapitán Stone, „že bychom měli našeho nového přítele poslechnout. Takže se zvedáme a jdeme.“

Pánové sice hromadně láteřili, ale nakonec se dali na cestu.

*

Klaus by nikdy před Hermanem nepřiznal, jak je mu celé tohle divadélko vždy ze začátku odporné. Předstíraný zájem, i když je téměř okem postřehnutelné lačné chvění frau Moltke. A její manžel si nepřikládá k ústům ubrousek tak často, že by pokašlával, ale protože slintá. Klaus si své oběti rád rdousil sám, nejlépe ve stínu, aby co nejrychleji ukojil hlad a oběti co nejvíc ušetřil trápení. Pořád ještě jim sklápěl víčka nad vytřeštěnýma očima, protože se jim do nich odmítal dívat.

Nepotřeboval vidět skrz jiné, jak je při krmení odporný.

Jenže Herman byl přeci jen nadřizený, a i před proměnou s Klausem udržovali formálně přátelský vztah. A tak se jen změnilo menu, čas zůstával. Každá druhá sobota v měsíci. Jejich druh měl jistou imunitu proti světlu, a tak nikomu nevadilo, že velkými okny vniká do rezidence Moltkeových tlumené polední slunce.

Dnes byly k dispozici tři dívky. Vysoká zrzka s orlím nosem a plochým hrudníkem, malá baculatá blondýnka a tmavovláska s modrýma očima. Klaus se trochu podivil, většinou byl k mání i muž pro Hermanovu choť.

Zřejmě měla dnes chuť na ženskou krev, a nejen na ni.

Jenže Klaus nevnímal ani nucené švitoření Helgy Moltkeové, ani neupřímný smích jídla, přeci jen podbarvený špetičkou nedůvěry. Myslel na malou Kaminskou a na to, proč Hermana tak znepokojila. Malé, po nemoci se zotavující polské děvče, potenciální kořist. Jenže

Klaus cítil, že se jí nemůže dotknout, i kdyby ji stokrát chtěl vysát do poslední kapičky.

Co bylo s tím děvčetem jinak? V co se měnilo?

„Klausí, můžete nám to potvrdit, že?“ zdvořile se na něj otočila Helga a její černé zorničky ho přísně varovaly, ať to nezvorá.

„Ano, jistě,“ řekl Klaus a rychle zapátral, jestli přeci jen nezachytil, o čem je řeč. Ale v mysli měl zmatek.

„Vidíte, že jsem nelhala,“ prohlásila vítězoslavně Helga.

Dívky se mechanicky usmály. Narkotika v jídle a pití už asi začala působit.

Bez drog by to při hromadném stravování nešlo. Herman Klausovi kdysi rozčileně vyprávěl, jak to dopadlo, když si Helga vymínila oběd bez drog. Celé to martyrium shrnul do jediné sarkastické věty na závěr: „Další jídlo museli být malíři, a než jsme je vypili, vymalovávali nám půlku bytu po těch předchozích.“

Navíc bude jídlo na nějaké ty doplňkové hrátky vláčné a ochotné. Klaus byl vděčný, že bude pro každou dvojici pokoj sólo, protože vidět šlachovitou Hermanovu postavu, jak monotónně a bez vášně souloží se zdrogovanou obětí a Helga se svými povislými prsy a velkým zadkem dělá mechanicky to samé s mužským jídlem, stačilo jednou. Později o tom raději více nemluvili. Nic v tom nebylo, jen prostá mechanika zvyklosti. Od té doby se Klaus se svou obětí zamkl v samostatném pokoji a odbyl tu věc co nejrychleji. Z Helžina pokoje se někdy ozývaly táhlé výkřiky, protože ráda oběti okusovala na choulostivých místech a dávka drog nebyla tak silná, aby přehlušila bolest. Klaus nepochyboval, že totéž bude dělat i dnes večer. Herman zase oběti rád dráсал až na kost, rozevíral je a doslova vysával zevnitř.

Jediné, co Klause opravdu zajímalo, bylo, jakou mu Moltkeovi nechají. První si samozřejmě vybíral Herman jako pán domu. Pak Helga, a co zbude na Klause, to se uvidí. Klaus tedy trpělivě zachycoval aspoň část rozhovoru, který ale už trochu křečovitě vedli oba manželé mezi sebou, protože jídlo lehce zvadlo.

„Řekl bych, že je tak akorát čas,“ řekl Herman a baculka se mechanicky usmála. Pán domu si nepřekvapivě vybral tu nejkrásnější,

modrookou tmavovlásku. Z rozhovoru vyplynulo, že je to Švýcarka s polskými kořeny. Klaus se v duchu uchechtl, protože věděl, jaké diplomatické haló by nastalo, kdyby se provalilo, že německý oficír sežral švýcarskou občanku, když je její rodná hrouda přísně neutrální vůči všem bojujícím stranám. Kyprá blondýnka byla z Domažlic a přicestovala sem za bratrem a nosatá zrzka byla z irského importu. Měl pocit, že ta s drogou zápolí nejmíc, tvářila se napjatě a byla bledší, než když zasedala ke stolu. Pak zakňourala: „Mně je zle.“

„Drž hubu,“ zavrčela Helga a tím z ní hraná zdvořilost definitivně sklouzla. Dívce se rozšířily oči děsem, protože se postarší, ale stále elegantní hostitelka v obličejí měnila v něco dravého a odpudivého. Vystoupily jí nadočnicové oblouky, protáhla brada, vyjely špičaté zuby a zčernaly oči od koutku ke koutku.

„Dali jste jim toho málo,“ zaváhal Klaus nejistě.

„Dali jsme jim, co jsme doma měli,“ řekl Herman s nelibostí a také se proměnil.

Helze s prasknutím povyjela z úst horní čelist. Měla teď solidní předkus a už nemohla mluvit.

Skvělé. Takže dneska se to všechno odehraje přímo tady u stolu.

Klaus si v duchu povzdychl a proměnil se také. Nesouhlasil, ale už byl skoro šílený hlady.

Zrzka se prudce zvedla od stolu a roztřeseným hlasem začala blekotat: „Hajzlové, mě nedostanete, vy hajzlové...“

Klaus nedbal na pořadí, a protože mu byla nejbližší, hladově po ní skočil. Převalila se přes židli, která s hlasitým bouchnutím upadla na zem. Šel jí zuby po krku, ale neměla zvrácenou hlavu tak, aby se zakousl rovnou do tepny. Zírala na něj, oči vytřeštěné, a začala příšerně vrískat. Klaus jí zaostřené nehty zabořil do krku a vyrval jí hlasivky. Civěl jí přímo do hrtanu a ona bublala a pískala jako pokažený tlakový hrnec. Prudce jí zvrátil hlavu doleva a zakousl se do tepny. Srkal a komíhal jazykem v ráně a jeho šílenství pomalu odplouvalo pryč. Drtil jí levačkou prsní kost, a tak přesně věděl, kdy vydechla naposledy. Pak se otočil, aby pozoroval při hodování svého nadřízeného a jeho ženu.